

Ilm. 12

Rainen ja lohikäärme

Luku 11 päättyi seitsemännen pasuunan puhaltamiseen: Jumalan temppelissä ollut liitonarkku tuli näkyviin ja taivaan joukot ylistivät Jumalaa: *”kuului taivaassa suuria ääniä, jotka sanoivat: ”Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja iankaikkisesti.”* ”Toisen seitsensarjan päätöksessä Jumala saa vallan ja voiman, ja koittaa maailman tuomion aika. Kuten kävi sinettienkin kanssa, tämä ei kuitenkaan vielä lopeta ilmestyskirjaa, vaan Johannes viedään katsomaan uusia näkyjä. Tällä kertaa ei kuitenkaan aloiteta uutta seitsensarjaa, sen aika on vasta luvussa 15 (Jumalan vihan maljat). Lukujen 12–14 näyissä Johannekselle kuvataan sitä ahdistusta, joka kirkolla on maailmassa, mutta myös Jumalan varjelusta sekä kerran koittavaa tuomiota, jossa ”epäpyhä kolminaisuus” eli lohikäärme ja kaksi petoa tuhotaan. Siten luvut 12–14 syventävät niitä näkyjä, jotka kuudennen ja seitsemännen pasuunan välissä Johannekselle näytettiin (luvut 10–11), näkyjä, joiden tarkoituksena on lohduttaa taistelevaa seurakuntaa paljastamalla Kristuksen voima, varjelus ja kirkon todistustehtävän merkitys jopa kaiken epäuskon ja vastustuksenkin keskellä. Tätä kamppailevan seurakunnan, valvomisen ja Jumalan varjeluksen teemaa jatketaan nyt, ja sen kautta nämä luvut löytävät oikean merkityksensä.

1. Ja näkyi suuri merkki taivaassa: vaimo, vaatetettu auringolla, ja kuu hänen jalkojensa alla, ja hänen päässään seppelienä kaksitoista tähteä. 2. Hän oli raskaana ja huusi synnytyksivuissaan, ja hänen oli vaikea synnyttää.

Luvun 12 näyssä Johannekselle ei vain näytetä tulevaisuutta ja nykyhetkeä, vaan myös kuvataan menneisyyttä – mitä on tapahtunut ja mitä siitä seurasi.

Kuka on luvun 12 synnyttävä nainen? Syntyvä lapsi osoittautuu selvästi Kristukseksi, joten eikö luontevaa olisi, että nainen olisi Maria? Toki kyseessä on *myös* Maria, mutta ei *pelkästään* Maria. Synnyttävä nainen on pikemminkin kuva koko Jumalan kansasta, Israelista, josta messias syntyy. ”Pelastus on juutalaisista.” (Joh. 4:22) Tätä kuvaavat kaksitoista tähteä naisen pään ympärillä – kaksitoista Israelin sukukuntaa. Läpi Vanhan testamentin Israelia kuvataan Jumalan morsiameksi, esim. Jes. 62:5 ”niinkuin ylkä iloitsee morsiamesta, niin sinun Jumalasi iloitsee sinusta”, mutta aivan erityisesti Hes. 16, jossa Israelin syntejä kuvataan morsiamen uskottomuutena sulhastaan kohtaan.

”Kuu jalkojen alla” palauttaa mieleen mm. Psalmin 8: 4–7 *”Kun minä katselen sinun taivastasi, sinun sormiesi tekoa, kuuta ja tähtiä, jotka sinä olet luonut, niin mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen? Ja kuitenkin sinä teit hänestä lähes jumal'olennon, sinä seppelöitsit hänet kunnialla ja kirkkaudella; panit hänet hallitsemaan kättesi tekoja, asetit kaikki hänen jalkainsa alle.”* Jalkojen alle asettaminen merkitsee hallintavaltaa, ja tässä on siis kuvattuna se korkea ja arvokas asema, joka Jumalan omalla kansalla on luomakunnan keskellä. Aurinko, kuu ja tähdet esiintyvät varsinkin psalmirunoudessa hyvin usein yhdessä, kuvaamassa Jumalan luomistyön ihmeellisyyttä. Samalla voitaisiin myös ajatella, että kuu *yön symbolina* kuvaisi erillensä myös pimeyttä, vaaroja ja jopa syntiä – joka kuitenkaan ei pysty hallitsemaan Jumalan omaa kansaa, vaan on jopa alistettu sen jalkojen alle.

Naisen kuvauksen voimakkain piirre on kuitenkin hänen pukunsa: ”vaatetettu auringolla”. Ilm. 10:1 ja 1:16 ovat kuvanneet Kristuksen kasvot auringon kaltaisiksi. Luvun 12 naisen kohdalla auringon kirkkaus ei lähde naisesta itsestään, vaan hänen vaatteistaan; vaimo on vaatetettu sillä kirkkaudella, jota Kristuksen kasvot loistavat. Tässä

lukijalle tarjotaan siis kuva Jumalan kansan kirkkauden luonteesta – se on jotain, joka peittää meidät, kätkee meidän oman pimeytemme niin, että meistä nähdään vain meille ”vieras” kirkkaus, Jumalan kirkkaus johon meidät on puettu. Lopulta kyse on Kristuksesta itsestään: *”Pukekaa yllenne Herra Jeesus Kristus”* (Room. 13:14) ja *”kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet”* (Gal. 3:27)

Tässä on siis Jumalan seurakunta kuvattuna koko kauneudessaan, loistossaan ja arvokkuudessaan Jumalan edessä. Ilmestyskirja käyttää paljon vastakkaisia kuvia: karitsa ja lohikäärme/peto, Babylon ja Uusi Jerusalemi, sekä myös vaimo/morsian ja portto. Luvun 12 vaimon arvokas kauneus toimii kontrastina myöhemmin vastaan tulevalle ”juopuneelle portolle”.

3. Ja näkyi toinen merkki taivaassa, ja katso: suuri, tulipunainen lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja sen päissä seitsemän kruunua; 4. ja sen pyrstö pyyhkäisi pois kolmannen osan taivaan tähtiä ja heitti ne maan päälle. Ja lohikäärme seisoi synnyttämäisillään olevan vaimon edessä nielläkseen hänen lapsensa, kun hän sen synnyttäisi.

Alkujakeissa esitellään hahmot – naisen jälkeen kuvataan hänen vihollisensa, lohikäärme. Kyseessä on kuva saatanasta, joka tässä kuvataan verenpunaisena, hurjana petona. Seitsemän päätä ja kymmenen sarvea entisestään alleviivaavat lohikäärmeen suurta voimaa ja valtaa. Luvun 5 kuvauksessa karitsalla on ”seitsemän silmää ja seitsemän sarvea” – eli tältä osin näyttää siltä, että lohikäärme on karitsaa mahtavampi (ikään kuin se ei olisi selvää jo sen seikan myötä, että toinen on karitsa ja toinen lohikäärme). Silmät kuvaavat ymmärrystä, sarvi taas voimaa ja valtaa. Ilmestyskirjan yksi kantava teema ja yllätys onkin juuri lohikäärmeen ja ”kuin teurastetun” karitsan taistelu, taistelu, jossa inhimillisesti katsottuna karitsalla ei ole mitään voitonmahdollisuuksia.

Jakeen 4 tähtien putoaminen ei kuvaa meteorisadetta, vaan enkelten lankeemusta. Raamatun kielenkäytössä tähdet, tai ”taivaan joukot” usein merkitsevät enkeleitä, näin esim. Dan. 8:10, Job 38:7 *”Mihin upotettiin sen perustukset, tabi kuka laski sen kulmakiven, kun aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuitsivat?”* Tässä ei kuvata tulevaisuutta, vaan menneisyydessä tapahtunutta lankeemusta. Ennen ihmisen lankeamista paratiisissa, Saatana ja hänen enkelinsä olivat jo langenneet taivaassa. Esim. Jes. 14:13 ja Hes. 28:12-19 on sekä juutalaisessa että kristillisessä perinteessä ymmärretty kuvauksina korkeimman enkelin lankeamisesta ylpeyteen, kapinaan ja sitä myöten pois Jumalan kirkkaudesta.

Lohikäärmeen aikomuksena on tuhota syntyvä lapsi. Tätä hän yritti varmasti jo ennen lapsen syntymää (kiasaten Joosefia hylkäämään Marian), ja tätä hän yritti heti lapsen syntymän jälkeen (yllyttäen Herodeksen surmaamaan kaikki Betlehemin lapset). Kun Jeesus ryhtyi toteuttamaan julkista työtään ja tehtävänsä, Saatana kiusasi häntä erämaassa (Luuk. 4:1–13) ja myöhemminkin yritti saada hänet kääntymään pois ristin tieltä (Matt. 16:23).

5. Ja hän synnytti poikalapsen, joka on kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla; ja hänen lapsensa temmattiin Jumalan tykö ja hänen valtaistuimensa tykö. 6. Ja vaimo pakeni erämaahan, jossa hänellä oli Jumalan valmistama paikka, että häntä elätettäisiin siellä tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää.

Viimeistään tässä vaiheessa käy ilmeiseksi, että syntyvä lapsi on Kristus itse. Viittaus rautaiseen valtikkaan on vahva messiaaninen kuva: *”Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin. Ano minulta, niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja maan ääret sinun omiksesi. Rautaisella valtikalla sinä heidät muserrat, niinkuin saviastian sinä särjet heidät.”* (Ps. 2: 7–9) Sama kuva toistuu ilmestyskirjan sisälläkin – 2:27 sekä 19:15 puhuvat siitä, joka kaitsee rautaisella sauvalla, tarkoittaen Kristusta.

Jae 5 kuvaa Jeesuksen maanpäällisen elämän äärimmäisen tiivistetyssä muodossa – verenvuodatus ja uhrikuolema jää mainitsematta (niistä tosin on aiemmin puhuttu ja jällenpäin puhutaan lisää) ja huomio kiinnittyy Jumalan Pojan korottamiseen Isän valtaistuimen luokse. Kyse on juuri kahdennentoista luvun Jumala-Saatana, taivas-maa

–välisestä vastakkainasettelusta. Lohikäärme ei kyennyt nielaisemaan lasta, vaan päinvastoin, lapsesta tulee taivaallinen valtiias.

Kuudes jae kuvaa sen todellisuuden, johon jakeessa 14 palataan: nainen jää maan päälle, mutta hänestä pidetään huolta. Hän ei jää oman onnensa nojaan, vaan Jumala itse valmistaa hänelle paikan jossa hän saa olla. Se paikka on tosin *erämaassa* – ei palatsissa, ei linnoituksessa, vaan erämaassa. Jälleen ajatukset kiirivät Vanhan testamentin liiton kansaan, joka 40 vuoden ajan kulki erämaassa täysin Jumalan huolenpidon varassa, tai Eliaan, josta korpit pitivät huolta Keritinpurolla erämaassa (1. Kun. 17:2–6). Erämaa merkitsee koettelemuksia, mutta myös Jumalan siunauksista elämistä.

7. Ja syttyi sota taivaassa: Miikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan; ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat, 8. mutta eivät voittaneet, eikä heillä enää ollut sijaa taivaassa. 9. Ja suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa. 10. Ja minä kuulin suuren äänen taivaassa sanovan: "Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Voideltunsa valta, sillä meidän veljemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos. 11. Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti.

Tämä näky paljastaa Johannekselle, mitä Kristuksen työ merkitsi taivaassa. Evankeliumit puhuvat siitä, mikä Jeesuksen merkitys ihmisille maan päällä oli – tämä jakso kuvaa sen vaikutukset enkelien maailmassa.

Mikael mainitaan Danielin kirjassa ”suurena enkeliruhtinaana” (Dan. 12:1) joka suojelee Jumalan kansaa. Danielille hänet esitelläänkin sanoen ”teidän enkeliruhtinaanne” (10:21). Juudaksen kirjeessä Mikael mainitaan enkelinä, joka hautasi Mooseksen (”kiisteli saatanan kanssa Mooseksen ruumiista” – Juud. 1:9). Ennen Kristuksen sovitustyötä paholaisella oli ollut lankeemuksestaan huolimatta jonkinlainen pääsy Jumalan eteen. Sak. 3:1 kuvaa perkeleen Jumalan edessä syyttämässä ylipappi Joosuaa, ja Job 1:6 kuvaa paholaisen Jumalan edessä, panettelemassa Jobia. Paholainen saattoi käyttää Jumalan omaa lakia aseenaan ihmistä vastaan – hän saattoi oikein vedota Jumalan pyhyyteen ja lain järkkymättömyyteen ihmistä tuomitessaan.

Kristuksen sovituskouloman jälkeen paholaisella ei kuitenkaan enää ole sijaa taivaassa – tämä käy selväksi jakeen 11 kuvauksen kautta: ”he ovat voittaneet hänet *Karitsan veren kautta*”. Jeesuksen uhrin kautta synti on sovitettu ja syyllisyys on otettu pois. Tätä jo ennakoita kuvattiin Sakarian kirjan kohdassakin: ”*Herra nubdelkoon sinua, saatana. Nubdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin. Eikö tämä ole kekeäle, joka on tulesta temmattu?*” (Sak. 3:2)

Jakeiden 7–11 kuvaus on sielunhoidollisesti äärimmäisen merkittävä. Saatana kuvataan olemukseltaan paitsi villitsijäksi/eksyttäjäksi, myös ennen kaikkea *syyttäjäksi*. Karitsan veren tähden hän ei voi enää syyttää ihmistä Jumalan edessä – se on nyt mennyttä. Mutta aina maailman loppuun saakka hän kyllä jatkaa tätä syyttämistyötänsä maan päällä, valehdellen ja eksyttäen ihmisiä luulemaan, ettei Kristuksen armo sittenkään ulotu heihin. On tärkeä ymmärtää, että kaikki synnintunto ei suinkaan ole Jumalasta lähtöisin, vaan usein voi jopa olla niin, että syyllisyys ja huono omatunto on paholaisen työtä. Kristitty ei voita mitään, päinvastoin, märehtimällä sellaisia syntejä, jotka kerran on tunnustettu ja anteeksi saatu. Sellainen, joka uudelleen ja uudelleen nostaa jo kertaalleen armahdettuja syntejä ihmisen omalletunnolle ei ole milloinkaan Jumalan Pyhä Henki, vaan paholainen itse. Se, että ihmistä pelotellaan ja syyllistetään sellaisilla synneillä, jotka Jumala on jo anteeksi antanut, on Kristuksen armon pilkkaamista ja hänen verensä halpana pitämistä.

12. Sentähden riemuitkaa, taivaat, ja te, jotka niissä asutte! Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa!” 13. Ja kun lohikäärme näki olevansa heitetty maan päälle, ajoi hän takaa sitä vaimoa, joka oli poikalapsen synnyttänyt.

Kuvaus jatkuu: riemu taivaassa merkitsee myös ahdinko maan päällä. Entistä suuremmalla raivolla perkele nyt pyrkii pimentämään Jumalan sanan, vaientamaan Jumalan kansan todistuksen yms. Kun Kristukselle hän ei enää mitään voi, hänen raivonsa kääntyy Jeesuksen omia vastaan. Silti jakeen 12 ilosanoma on suunnattu myös meille: ”Riemuitkaa, taivaat, ja te, jotka niissä asutte!” Vaikka kristityt vielä kamppailevat tässä maailmassa, on heidän kotimaansa taivaassa, ja sinne heidän sydämensä jo nyt on kiinnittynyt. Matt. 6:21 ”Sillä missä sinun aarteesi on, siellä on myös sinun sydämesi.” Ne, joiden aarre on jo nyt taivaassa, saavat yhdessä enkelten ja perille päässeiden pyhien kanssa iloita perkeleen kukistumisesta!

14. Mutta vaimolle annettiin sen suuren kotkan kaksi siipeä hänen lentääksensä erämaahan sille paikalleen, jossa häntä elätetään aika ja kaksi aikaa ja puoli aikaa poissa käärmeen näkyvistä. 15. Ja käärme syöksi kidastansa vaimon jälkeen vettä niinkuin virran, saattaakseen hänet virran vietäväksi. 16. Mutta maa auttoi vaimoa: maa avasi suunsa ja nieli virran, jonka lohikäärme oli syönyt kidastansa. 17. Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti käymään sotaa muita hänen jälkeläisiensä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus.

Paholaisen raivo on suuri, mutta suurempi on Jumalan varjelus. Taivaan juhlat eivät merkitse sitä, että maan päällä oleva kirkko olisi unohdettu, päinvastoin. Se seurakunta, joka maan päällä odottaa toivonsa täyttymystä saa nauttia erityistä Jumalan suojelusta. Jes. 40:31 ”Mutta ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy.” Ja: ”Niin kuin kotka suojelee pesänsä ja liitelee poikastensa yllä, niin kuin se kantaa niitä siivillään, niin Herrakin kuljetti kansaansa.” (5. Moos. 32:11) Johanneksen sanat: ”sen suuren kotkan siivet” viittaavat siihen, että kotka olisi kuulijalle entuudestaan tuttu? Kyseessä voi olla 8:13 mainittu keskitaivaalla lentävä kotka, joka huusi kolme voi-huutoa maan päällä asuville – jolloin olisi myös yhteys jakeeseen 12 ”voi maata ja merta”.

Tulvavesi uhkaa hukuttaa naisen, mutta Herran suojelee kansaansa tältäkin vitsaukselta. Ps. 124: ”ellei Herra olisi meidän kanssamme, niin vedet upottaisivat meidät, virta tulvisi meidän sielumme ylitse; niin tulvisivat kuohuvat vedet meidän sielumme ylitse.” Tästä todetaan: ”maa auttoi vaimoa”. Luomakunta, jopa langenneessa ja heikossa tilassaankin on silti Jumalan oma luomakunta. Seurakunta elää keskellä syntiä ja epäuskoa, mutta se samalla elää Jumalan luomassa ja hoitamassa luomakunnassa, ja jopa luonto on täällä palvellakseen Jumalan omia.

Oli kyse sitten erämaan kuivuudesta tai tulvivasta vedestä, Jumala varjelee oman seurakuntansa.

18. Ja se asettui seisomaan meren hiekalle.

Jae 18 suuntaa jo seuraavaan lukuun – lohikäärme on turhaan koettanut väkivalloin tuhota seurakunnan, nyt se seisautuu meren ääreen, josta seuraavassa luvussa nousee peto. ”Meren hiekka” ei välttämättä viittaa muuhun kuin siihen, että nyt ollaan meren äärellä. Toisaalta kyseessä on kielikuva, jolla Raamatussa kuvataan suurta kansanpaljoutta – ennen muuta puhuttaessa israelilaisten määrästä (1. Moos. 22:17; Jes. 48:19; Hoos. 1:10) mutta myös sen vihollisista (1. Sam. 13:5; Jes. 29:5). Meri on kuva pakanakansoista, ”kansojen meri”, Jumalaa tuntemattomasta ihmiskunnasta. Kun lohikäärme ei pystynyt hävittämään seurakuntaa, se nyt ryhtyy yllyttämään maailmaa ja sen asukkaita mukaan taisteluun.